

няваше лѣрата въ геройството и мъжеството на нашитѣ солдати; азъ бѣхъ убѣденъ вътрешно че тѣ ще устоятъ, колкото и да сж малко сравнително съ силитѣ на непрнятеля, колкото и да имъ е тежко колкото и да сж измжчени; азъ бѣхъ все спокоенъ, па успокоявахъ и сестритѣ, които сегиеь-тогиеь ме питаха: «ние не сме ли още въ опасность? — Казватъ че работата е много лоша.» — «Работете, работете,» отговаряхъ имъ азъ, «и не мислете заради опасността: лема не стоятъ русскитѣ солдати на Шипка!»

Обаче отъ часъ на часъ, извѣстията, които получавахме отъ Балканѣтъ, ставаха все по-страшни и по-неутѣшителни и захванаха да стрѣскатъ спокойствието на духѣтъ ни.

— На нашитѣ е твърдѣ тѣжко, твърдѣ злѣ, — разсказваше единъ солдатинъ когато му вързвахме ржката, у която бѣше костьта строшена. — Ехъ, ако не бѣше ржката ми, азъ нѣмаше да се отдалечж отъ тамъ!

Той млъкна и се замисли; отъ окото му капна сълза и потече върху загорѣлата негова страна, която бѣ покрита съ прахъ. И по това лице текжтъ сълзи...

— Когато ме раниха, — продължаваше той да разсказва, Турцитѣ бѣха почти съвсѣмъ влѣзли въ нашитѣ укрѣпления

За какво ли му домжчиѣ на солдати́на? Защо ли му течаха сълзи? Да ли не за тия укрѣпления, защото той притѹри: «послѣ какво се случи, не зная» — и пакъ се замисли.

— И тогасъ ние добрѣ ги гостихме; най-напрѣдъ съ залпове, а сетнѣ ги нападахме съ пристжнѣ, — Турцитѣ се сбъркаха що да правятъ. Тѣ разумѣваха, че нашето положение е трудно, — знаяха